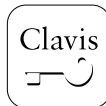

De Tijdeters

Rob Geukens

De Tijdeters

met illustraties van
Carolien Westermann

Andere boeken van Rob Geukens bij Clavis

Koning Fiets (samen met Emy Geyskens)

Op zoek naar de Vindeleer

Op zoek naar de Vindeleer 2 – De brand

Op zoek naar de Vindeleer 3 – Thuis

Coco en Munt (samen met Emy Geyskens)

Rob Geukens

De Tijdeters

© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Illustraties: Carolien Westermann

Omslagontwerp: Studio Clavis

Trefw.: sprookje, tijd, ouder worden

NUR 283

ISBN 978 90 448 4884 7

D/2023/4124/005

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

www.robgeukens.com

Op de bergtop

Lang geleden, op de top van een hoge berg, woonden Stien en Stan. Ze hadden een leuk huisje, maar sliepen in een groot bed dat buiten onder de open hemel stond.

Stien was lang en mager. Als ze zich 's ochtends uitrekte, dan verdwenen haar vingertoppen in de wolken boven de berg en kwamen ze er nat en glimmend weer uit tevoorschijn. Stien schudde dan haar handen droog. Het gewapper van haar vingers maakte wind en de waterdruppels vielen naar beneden. Daardoor dachten de dieren die onderaan de berg woonden dat het regende.

Stan was zo dik en zo breed als Stien lang was. Als Stan sprak met Stien, dan rommelde de hele berg en dachten de dieren in de vallei dat het donderde. En wanneer Stan honger had en zijn maag rammelde, doken de dieren in heel het land hun hol in, omdat ze bang waren voor een aardbeving.

Stien en Stan woonden al heel lang op de top van de berg. Eigenlijk konden ze zich geen tijd herinneren dat ze niet op de berg hadden gewoond. Ze waren er al toen de vallei en het hele land nog helemaal vol stonden met groene bossen. Toen snuffelden er alleen nog maar beestjes rond in het hoge gras. Af en toe vlogen vogels tot bovenaan de bergtop, om dan verwonderd weer neer te dalen. De bergtop was van Stien en Stan. Vanaf die hoge plek

konden ze het hele land zien. Daarom hadden ze het gevoel dat alles wat ze om zich heen zagen ook een beetje van hen was.

Elke ochtend ontwaakten ze perfect tevreden, Stien met haar handen uitgestrekt tot in de wolken, Stan met zijn rammelende maag. Ze aten ontbijt, deden wat klusjes op de bergtop en gingen tegen de middag helemaal naar boven om naar hun land te kijken. Stien sloeg dan haar lange armen om de schouders van Stan. Ze bedachten wat een geluk het was dat haar armen net lang genoeg waren om zijn brede lijf te kunnen omarmen.

's Avonds beklommen ze opnieuw de top en keken uit naar de andere kant. Daar gebeurde het nu: de hele hemel leek in vuur en vlam te staan van het oranje-rood en paars van de ondergaande zon. Als ze lang genoeg wachtten en goed genoeg keken, konden ze de eerste ster van de nacht zien aanknippen. Ze bleven zitten praten op de bergtop, terwijl de dag om hen heen uitdoofde en de nacht zijn deken over de wereld trok. Dat deden ze elke dag opnieuw, al zolang ze het zich konden heugen.

Het grijze streepje

Op een ochtend gebeurde er iets wat niet eerder was voorgevallen. Stan was druk bezig met zijn werk in de moestuin. Hij stond voorovergebogen en trok zijn dikke buik in, zodat die de jonge plantjes niet zou platdrukken tegen de grond. Zijn grote, dikke worstvingers bevoelden heel zachtjes en voorzichtig de losse aarde en wieden met een snelle beweging het opschietende onkruid. Dat deed hij het liefst van alle dingen in de wereld. Dat, en samen met Stien op de top van de berg zitten, natuurlijk. Misschien deed hij dat nog een pietsje liever, zeker wanneer Stien haar lange armen om zijn bolle lijf wikkelde. Ja, nu hij erover nadacht, was woelen in de moestuin datgene wat hij het *tweede* liefst deed in heel de wereld.

Met een diepe zucht stond Stan op. Hij zette zijn handen in zijn rug en duwde kreunend zijn bekken naar voren. Zijn ruggengraat knalde, een geluid dat de vogels deed opvliegen uit de bomen in het dal. Stan keek met een zalige glimlach om zich heen. In de verte zag hij Stien staan. Ze was misschien wel een halve kilometer van hem vandaan. Maar omdat Stien zo lang was, leek het alsof Stan zijn vingers maar hoefde uit te strekken om haar hand beet te pakken.

Stans glimlach woonde grotendeels verscholen onder zijn

volle, zachte baard. Hij was er altijd, maar je kon hem meestal maar een beetje zien. Het midden van de glimlach kwam soms onder zijn snor piepen naar het daglicht, maar de mondhoeken leefden in de eeuwige schaduw van zijn baard- en snorharen. Daar kropen ze regelmatig omhoog, want het is niet omdat niemand je ziet, dat je je werk niet hoeft te doen! En wanneer Stan naar Stien keek, werkten die mondhoeken extra hard. Stans glimlach werd dan zo breed, dat de uiteinden ervan helemaal rond zijn gezicht rekten en elkaar bijna raakten aan de achterkant van zijn hoofd. Dat gebeurde nu ook: Stan stond als een idioot te grijnzen naar Stien. Maar Stien lachte deze keer niet terug. Ze keek naar iets in de verte. Iets wat Stan vanaf de moestuin zelf niet kon zien. Hij veegde zijn modderige vingers aan zijn broek af en wandelde naar Stien. Dat duurde wel eventjes, want de benen van Stan waren niet zo lang als die van Stien.

Na een stevige wandeling kwam hij bij Stien. Hij ging naast haar staan, een beetje buiten adem van de tocht, en keek in dezelfde richting. Hij zag niets. ‘Waar kijk je naar?’ vroeg Stan.

Stien gaf geen antwoord. Ze kneep haar ogen nog wat meer tot spleetjes. Ze strekte haar lange arm uit en wees naar iets.

Voor Stan leek het alsof haar vinger een punt aan de horizon aanraakte. En toen zag hij het ook. ‘Dat lijkt wel een grijs streepje boven de boomtoppen,’ zei hij.

Stiens mondhoeken wezen naar de grond. Ze keek bezorgd. En dat maakte Stan een beetje ongerust. Stien was meestal onbezorgd en vrolijk. Als zij niet blij was, dan was Stan evenmin blij en wilde hij van alles doen om haar weer op te vrolijken.

Hij tuurde opnieuw naar het grijze streepje. Het was een beet-

je groter geworden. ‘Het lijkt wel of het streepje groeit,’ mompelde Stan. Hij hoopte dat Stiens uitgestrekte vinger het streepje zou kunnen uitvegen.

Maar dat probeerde Stien niet eens. Ze liet haar arm weer zakken.

‘Het lijkt nu op een smalle wolk. Eentje die heel laag hangt,’ zei Stan.

Stien kneep nu één oog dicht. Stan vroeg zich af of ze zo nog veel kon zien, met een oog dicht en het andere in een spleetje.

‘Er staat iets in brand,’ zei Stien ten slotte. ‘Ginder in het bos, beneden in de vallei, brandt een vuur.’

Stan fronste zijn voorhoofd. ‘Onzin,’ bromde hij, ‘want ons huis staat helemaal boven op de berg. En het is nog dag, dus ons haardvuur brandt nog niet.’ Stan glimlachte opgelucht. ‘Ja, zo is dat. Het kan helemaal geen brand zijn, want wij zijn de enigen die hier wonen. En ons vuur is nog niet aan.’

Stien leek niet overtuigd. ‘Tenzij ...’ zei ze, bijna fluisterend.

Stan kwam als vanzelf wat dichterbij om haar goed te verstaan. ‘Tenzij?’ vroeg hij. Hij wilde het antwoord eigenlijk niet horen.

‘Tenzij wij niet de enige meer zijn,’ antwoordde Stien.

Ze keken in stilte naar de groeiende rookpluim aan de horizon. Voor het eerst zaten ze niet aan de andere kant van de heuvel naar de ondergaande zon te kijken. Hun onveranderlijke wereld was een beetje veranderd.